

[Paul Schlüter.]

at slå igennem, ville have været umuliggjort. Vi ville ikke have oplevet, som vi nu har set det, en styrkelse af kronens værdi i forhold til de fleste valutaer, men ville for længst have været tvunget til en devaluering, og den festlige idé om, at vi skulle søge et formidabelt lån i Den internationale valutafond, ville ikke blot have været mødt med lavmælt munterhed. Hvis hr. Grünbaum i de sidste 3 år havde stået for de lavere statsindtægter og den højere statsudgift, ville vi have nærmet os et økonomisk kaos. Hvis socialdemokratiet vil fastholde denne politik, som det har anbefalet os i oppositionsårene, kan jeg ikke se, at man vil kunne føre en ansvarlig finanspolitik.

Må jeg sige, at hvis vi i dag skal gøre status over kildeskattesystemet, kan man roligt fastslå, at det ikke virker perfekt. Det kan vi alle påvise. Der er lang vej igen. Der trænges til mange ændringer i hele vor skattestruktur. I mit parti har vi det hovedønske, at vi engang kan nå frem til at gøre proportionalsskattetrækket væsentlig længere, for det ville føre til, at de fleste vidste, at de kunne tjene mere, og at merindtægten beskattes med samme procent som den gamle indtægt. Men jeg synes, at det i dag bør påpeges, at forudsætningen for, at nogen af os kan håbe på at gennemføre en sådan politik, er, at vi får udbygget den indkomstpøolitik, vi er begyndt på og kun begyndt på. En sådan politik kan jo nemlig medføre et provenutab, og derfor må forudsætningen være, at vi når frem til at kunne undvære det nuværende omfang af overbudgettering i statsfinanserne. Kun hvis vi kommer videre med indkomstpøolitikken, kan vi nå disse ændringer i skattekursen. Derfor vil jeg da også gerne hilse den tanke velkommen, som finansministeren har rejst, om, at man skal forsøge et indkomstpøolitisk samarbejde, længe inden man begynder de næste overenskomstforhandlinger og nærmer sig den hede atmosfære. Kun gennem en fortsættelse af indkomstpøolitikken kan vi skabe forudsætningerne for forsvarligt at undvære den overbudgettering, som i disse år har været nødvendig i statsfinanserne.

Jeg skal slutte med på mit partis vegne at give tilslutning til lovforslaget om udskrivningsprocenten, således som det er

fremSAT, og også til det fremsatte lovforslag om ændringer i sømandsskatteloven, til hvilket jeg forstår, at vi kan vente at få et ændringsforslag fra finansministeren. Et ændringsforslag i den retning, som er antydnet, vil vi fra mit partis side kunne tilslutte os.

Jens Foged: Når folketinget i dag behandler lovforslaget om udskrivningsprocenten, er det jo bl. a. ud fra ønsket om at behandle det på så sent et tidspunkt som overhovedet muligt i relation til kildeskattedykskrivningen. Udskrivningsprocenten skal være vedtaget inden den 10. oktober af administrative årsager, og det er naturligt, at folketinget ønsker så mange oplysninger som overhovedet muligt og på så sent et tidspunkt som overhovedet muligt, forinden standpunkt tages. Derfor må folketinget mødes så nær 10. oktober som muligt, og vi har netop nu modtaget den økonomiske halvårsoversigt fra økonomiministeriet, ligesom vi har fået de seneste oplysninger fra kildeskatteopgørelsen, således at der nu er mere sikkerhed i bedømmelsen af skattereformen.

Finansministeren er efter de foreliggende oplysninger kommet til det resultat, at udskrivningsprocenten kan sættes uforandret til 91. Fra venstre kan vi tiltræde dette. Det er vor opfattelse, at meget taler for en fastholden af en stram finanspolitik. Så længe handelsbalance og valutabalace ikke er bragt ind i en mere tilfredsstillende tilstand, anser vi det for nødvendigt at bremse på forbruget. Vi må derfor også acceptere, at der er budgetteret med et kasseoverskud på ca. 2,1 milliarder kr., det er dog en lempelse i forhold til sidste år, hvor det var ca. 1/2 milliard kr. mere. Og når dette kan ske, selv om udskrivningsprocenten fastholdes, har indkomststigningerne, der anslås til 10-12 pct., og opbremsningen af de offentlige udgifter deres store andel heri.

Venstre finder det rigtigt og også nødvendigt, at der sker en opbremsning, og at der er foregået en koordinering mellem statens, amternes og kommunernes udgifter, ligesom vi finder, at regeringen handlede ret, da den indbød de kommunale organisationer til forhandling om disse problemer. Der må nødvendigvis være et vist fodslag i alle offentlige forgreninger; i modsat fald